Frågan om Gud

ALDOUS HUXLEY: Kontrapunkt. Översättning av Gabriel Sanden och Britt-Marie Bergström. Forum.

ALDOUS HUXLEY: Den oförgängliga filosofien. Översättning av Daniel Andreæ. Natur och Kultur.

Aldous Huxley.

FRÅGAN om Guds existens riktas av Margareta till Faust i Goethes skådespel, och Faust — som inte är någon Chronschough — svarar att så kan man ju inte fråga och det kan man ju inte veta och om dylika saker kan man säga både ett och annat. Det mesta som brukar sägas om det är "rök och tomma klanger".

Då folk frågar varandra om det finns någon Gud och sliter håret av varandra för olika åsikter om den saken, så är det oftast barnboksbildernas skäggiga universalmonark som de tänker på, allsmäktig, allgod, allvis, med hårande ögon och milda eller strafflande händer. Om denna Guds existens kan man naturligtvis inte säga annat än att bevisbördan vilar på de påstående. Kan de bevisa att han finns till, så är det bra; om inte, så får man resignera. Men det är givet att det också finns andra Gudsbegrepp. Vid ett av dem snuddas det i Aldous Huxleys "Kontrapunkt", en roman som "alla" läste för tjugu och tjugufyra år sen och som nu har kommit ut i en ny svensk upplaga. En av personerna där är den gamle biologen lord Edward, kanske av Huxley målad efter modellen av hans egen farfar, den berömde naturforskaren på Darwins tid. Lord Edward utgår i sitt tänkande och sin vetenskap från ett ord av den franske fysiologen Claude Bernard, så lydande: "Ett djurs liv är blott ett fragment av universums totala liv." Han fortsatte: det visade sig att det inte bara var för ro skull som han hade hängt ut åsikter till torks i "Kontrapunkt". Han ville se vilken av dem som var den bästa, om någon var den bästa, om någon ens var bra. Kanske blev det så att han, utan att riktigt göra klart för sig hur det gick till, kom att operera med just den tanke som han hade låtit sin gamle biolog i boken, lord Edward, omfatta: "Ett djurs liv är ingenting annat än ett fragment av hela universums liv." Det är biologi; när inte många år hade gått hade Huxley förvandlat biologin till buddism och buddismen till en sorts allmän mystik, bygd på en liknande tes: En människas själ är bara ett fragment av universums själ. Han lade fram sin lära i många böcker, bl. a. den år 1946 utgivna essäboken och antologin "Den oförgängliga filosofin". Den är först nu utgiven på svenska, och naturligtvis är den en läsvärd bok; för alla dem som inte på förhand vet hur allting är beskaffat och inte beskaffat. Över huvud taget ska man kanske inte hela tiden som man sitter och läser en bok av denna art fråga sig: Är det så? Man ska fråga sig: Hur kommer det sig att en intelligent man har kommit till den slutsatsen att det är så?

Det är egentligen inte Gud som Huxley talar om; det är gudomen eller det gudomliga. Sällsvilda kan han liksom buddisterna lika gärna kallas för ateist som för troende. Gudomen eller det gudomliga är för honom tingens väsen, tingens princip, världsskapprens ande. Han kallar den helt enkelt för "den gudomliga Realiteten". Vad det gäller för människan är att förstå och komma i kontakt med den gudomliga realiteten, och hon kan det därigenom att hon i sin egen själ är beslåktad med den gudomliga realiteten. Släktskapen är ofta mycket dold för henne, och likheten är försvunnen, gömd bland skräp och synd. Man får fram den igen på två sätt: genom att vara renhjärtad och genom att vara i anden fattig, varmed tydligen menas att vara enkel, uppriktig, sann, naiv utan dumhet, god utan ansträngning. Kan man det, så öppnas ens ögon och ena hjärta och man förnimmer den gudomliga realiteten; man blir världshjärtat slå och förstår världsplanen.

Detta är ju inte precis tankar att "recensera". Då kan man lika gärna recensera Buddha eller Mäster Eckehart. Somliga av Huxleys argument är mångtusenåriga, andra är åtminstone hundraåriga. Men så har han lagt till ett nytt argument, ett från 1900-talet. Det kan man kanske recensera.

Huxley talar i detta nya argument om vad som inom den s. k. parapsykologin kallas för telekinetiska fenomen och varmed menas förmåls skenbart orsaklösa förflyttning i vissa personers närvaro. Sådant läser ju underligt, men man tycks vara nödsakad att tro på det. Fenomenen har alltid kallats "telekinetiska", vilket helt enkelt betyder rörelser på avstånd, men den amerikanske parapsykologen Rhine, som har studerat dem laboratoriemässigt, kallar dem psykokinetiska, rörelser av psykisk orsak. Man kan enligt denna terminologi få en tärning att pulla på ett visst sätt av samma skäl som man kan få sin arm att röra sig på ett visst sätt: genom tankens inflytande. Huxley tar fasta på Rhines åsikt och resonerar nu så att om människoanden kan röra ett fysiskt föremål, så ska världsanden kunna röra ett fysiskt universum och kanske t. o. m. ha skapat det.

Det är nu kanske en djärv slutsats. De parapsykologiska resultaten är mycket viktiga, men förklarade är de ingalunda, och hur det kommer sig att tärningarna rör sig hos professor Rhine och att tallriksarna på sin tid i Sverige rörde sig hos det medium som Poul Bjerre har studerat i boken "Fallet Karin" vet man ingenting, inte det minsta, om. Följaktligen vet man inte om man ska kalla orsaken för psykisk eller för något annat. Den fjärrverkan som det tydligen är fråga om kan ju vara fysisk, liksom fjärrverkan i en radioapparat är fysisk.

Ett litet stöd för tanken på den gudomliga realiteten faller därmed bort. Men Huxley har mångt kvar.

OLLE HOLMBERG

Försvunne brudgummen återgrade giftermål

Chaufför Rune Sellin, som aldrig kom till sitt eget bröllop, varade man befordrade att han råkat vara för en olyckshändelse, har kommit till rätta. Det visade sig att Sellin i sista sekunden ångrat sitt giftermål och åkt till en bekant familj i Adalen för att fira jul. När han hörde radioefterlysningen anmälde han sig hos polisen i Kramfors.

Härnösands stifts domkapitel avstyrker förslaget om kvinnliga prästämbeten, som man anser strida mot den kristna kyrkans hela tradition. Kapitlets majoritet anslutet sig i stället till tanken att skapa nya tjänster för en kvinnlig insats och hänvisar framför allt till den kvinnliga diakonin samt den pågående utredningen om diakonins fastare inlemmande i svenska kyrkan. Kapitlets tre lekmannaexpertanter har reserverat sig. De stödet sakkunnigeförslaget. (TT, Härnösand.)

Tyska ursäkter

HAN LIKNAR informatorn som följde sin lärjunge till bordellerna för att han inte skulle supa sig full och sedan till krogarna för att han inte skulle spela och till spellhusen för att han inte skulle duellera — men då det verkligen kom till en duell tjänstgjorde informatorn som sekundant." De orden skrevs år 1832 av Heinrich Heine om Lafayette, som deltog i alla upprorsrörelser "i den goda avsikten att genom sin närvaro hålla massan tillbaka från de värsta excesserna". De används nu av den utmärkte engelske historikern *Lewis Namier* i det nya utkomna arbetet *In the Nazi Era* (Macmillan, 5 shilling 10 pence) för att karaktärisera de tyska ämbetsmän och generaler som tjänade Hitler, men efter hans fall söker ursäkta sig med att de egentligen ville tämja och hejda sin härskare och som därför för anspråk på åran att ha varit motståndsmän.

Namiers bok behandlar i första rummet de viktigaste av dessa försvarsskrifter, såsom de av Halder, Dirksen, Weizsäcker, Kordt och Meissner. I ett inledande kapitel framhåller Namier att biografier och memoarer som i stort sett ger en falsk och förskönande bild av Hitlerregimen för närvarande starkt framträder i den tyska historieskrivningen och nära nog dominerar bokmarknaden. De skribenter det här gäller vidvör inte alls eller blott med lätt hand de ohyggliga brott som begicks, tendensen är att romantisera och förmilda. Det finns risk för att denna tendens skall på ett avgörande sätt påverka uppfattningen inom Tyskland och även i länder som inte varit ockuperade av nazisterna och därför inte genom erfarenhet känner till vad som skett. Grunden läggs till en det styrande Tysklands skuldlöshetspropaganda av samma art som efter det första världskriget — trots att kejsardömet var humant och fredligt i jämförelse med hitlerismen.

Den officerskår och den byråkrati som var Hitlers stöd och verktyg kan emellertid inte svära sig fria från ansvaret. De män som nu säger sig ha varit regimens hemliga fiender är kanske ärliga i så måtto att de i mycket ogillade Hitler och hans metoder; de kände sig kanske handla enligt samma motiv som Lafayette i Heines karaktäristik; säkert är att de var Hitler lydiga och trogna så länge han hade framgång och att de gjorde litet eller inter för att påverka den lilla gruppen av styrande nazister. Först då nederlaget var uppenbart för alla, i juli 1944, kom en organiserad aktion mot regimen till stånd. "Mycket talas och skrives nu om motstånd mot Hitlerregimen", skriver general Guderian. "Men jag måste vägra att ge beteckningen motståndsmän åt personer som endast i någon två vitsade att de var av annan åsikt."

I detalj uppvisar Namier hur ovederhäftiga och förljugna de behandlade memoarerna är i centrala punkter. Man ger felaktiga tidsuppgifter, utelämnar kompromitterande passager i citerade brev och aktstycken, hävdar utan skymt av bevisning eller ens sannolikhet existensen av ädla motiv för anpassning och tjänstaktighet. Han diskuterar bl. a. uppgiften att generaler och höga ämbetsmän skulle ha varit redo att störta Hitler i samband med den tjeckoslovakiska krisen i september 1938 och i själva verket ha hindrats att handla genom Neville Chamberlains eftergifter. Enligt Namier skulle det här vara fråga blott om lösa rykten och påståenden. Atskilliga vittnesbörd — bl. a. en passus i Churchills krigsminnen — tyder emellertid på att man i detta sammanhang skulle kunna tala om en verklig plan från oppositionen sida. I den mån de mot Hitler oppositionella övervägde något slags revolt var det dock inte i första hand av ovilja mot diktatorns syften, utan av fruktan för ett krig som de ansåg Tyskland ur stånd att vinna. Liksom underkänner Namier tanken att de allierade genom att uppge kravet på ovillkorlig kapitulation skulle ha kunnat åstadkomma Hitlers fall ett eller ett par tidigare och en moderat fred med en annan tysk regim. De tyskar som opererade med dylika planer var, förklarar han, inte benägna att gå upp de tyska erövringarna före kriget — ja, inte ens att återupprätta det gamla Polen — och de hade för övrigt inga utsikter att få bort Hitler.

Namiers hårda kritik av de tyska försöken att finna ursäkter kombineras med en skoningslös granskning av den engelska politiken under Münchenperioden. Ledande engelska statsmän, Eden likaväl som Chamberlain och Halifax, uttalade sig på ett tidigt stadium så att Hitler måste känna sig uppmuntrad till expansion i öster, mot Österrike, Tjeckoslovakien och Polen. Det är möjligt att Hitler verkligen ända fram till den engelska krigsförklaringen räknade med att västmakterna inte menade allvar med sina protester gentemot erövringspolitiken. Den moraliska reaktion som efter hand uppstod i England saknade Hitler organ att begripa; med tanke på raden av tillmötesgåenden och eftergifter — från 1933 års flottförtrag till München — var det för övrigt knappast förvånande att man på tyskt håll talade om skenheliget och bedrägeri.

HERBERT TINGSTEN

Normal jultrafik, inga toppsiffror

Järnvägens, flygets och postens anmandagssiffror utvisar en i stort sett normal trafik.jul. Stockholmarna har sänt fler paket men färre julkort än i fjol, medan antalet tågresnärer varit i stort sett oförändrat. I de tre största städerna pekar preliminäruppgifterna snarast på minskad tågtrafik. Flyget hade en del dan före dan-helkommer med landningsförbud på Bromma och provisorisk nedgång i Norrköping, men över själva helgen gick trafiken bra i Hax.

Lite siffror. Tågbiljetter såldes i Stockholm för 3.650.000 kr. (3.385.000 i fjol), i Göteborg för 934.859 kr. (892.547) och i Malmö för 420.000 kr. (397.500). Med tanke på den stärka 10-procentiga taxehöjningen innebär detta snarast någon minskning över lag. Postgirots: Stockholm 27.000 kolli (= i fjol), Göteborg 10.861 (13.869) och Malmö 6.217 (9.963). Avgående expressgodskolli från Stockholm C har ökat kraftigt: från 211.000 till 251.000 st. Inga nämnvärda tågförseningar har noterats.

Julruschen vid Stockholms postanstalter: julkort, avsända under tiden 18—25 december: 4.477.000 (4.845.000); julkort, ankommande: 2.013.000 (2.367.000); paket, avsända: 1.673.228 (1.494.579) och ankommande 85.883 (96.462).

Från julfirandet i fjällen rapporteras sedvanlig fullbelägging i den starka kylan.

Orimligt att tala om fusk, säger Hedlund i skattemålet

Inrikesminister Gunnar Hedlund har för egen och sin hustru Astrids del överklagat häradsrättens dom i det ryktbekanta deklarationsmålet. Sista dag för överklagande var julafton.

Så här skriver jur. dr Hedlund bl. a. i sin inlaga till hovrätten.

Inkomsten i fråga har härflutit av försäljning av skog på rot. Köparna är författningsenligt skyldiga lämna uppgifter till taxeringsmyndigheterna om utbetalningen av sådana virkesarvoden.

Ingen kan räkna med att undgå beskattning för beloppet, då detta alltså kommer till taxeringsmyndigheternas kännedom. Allra minst kan man tänka sig att en person i utsatt eller ömtålig ställning skulle bete sig på detta sätt.

I det här fallet finns emellertid en speciell omständighet som bör utesluta varje möjlighet att räkna med uppsåt.

Vid deklarationen närmast föregående år hade ett från samma bolag influtet belopp om 1.000 kr. upptagits. I bolagets meddelande till taxeringsnämnden hade summen emellertid av misstag angivits till 10.000 kr. Detta förmälede taxeringsnämnden att i skrivelse till Astrid Hedlund fråga hur det förhöll sig. Förhållandet var alltså det att vi under 1950 genom meddelande från taxeringsnämnden fick veta att bolaget då fullgjort sin uppgiftsskyldighet.

Det är orimligt att vi vid deklarationen 1951 skulle ha kunnat sluga oss att bolaget lämnade viserligen uppgift under 1950, men för 1951 uteblir den kanske av någon anledning, så vi försöker på vinst och förlust att komma undan taxering för beloppet.

Det är alltså inte blott på det sättet att omständigheter saknas som tyder på uppsåt, utan händelser har inträffat som får anses utesluta uppsåt. Häradsrätten har också förklarat att någon misstanke om uppsåt icke föreligger.

Felaktigheten är en följd av sådana olyckliga tillfälligheter som kan inträffa, vid uppvärtiandet av deklarationen, även då deklaranten är angelägen att göra deklarationen riktig.

För bedömande av frågan om felet beror på ursäktlig glömska eller annat ursäktligt misstag. Men även om felet beror på oaktsamhet, föreligger straffrihet såvida oaktsamheten ej kan betecknas som grov. Enligt vår mening föreligger ej grov oaktsamhet i detta fall.

Ingen skattelättnad trots 350.000 extra

Det lär inte bli någon skattelättnad för Södertäljeborna nästa år, trots att staden helt oväntat får en hel del vackra tusenlappar genom att direktör David Bendes tillgångar ticker den summa som han är skyldig i skattemedel. Av de ca 350.000 kr. det rör sig om har Södertälje stad fordringar på 46.000 kr., medan landstinget och staten skall ha 300.000 kr.

OSTTYSKLANDS vice ministerpresident Nuschke har väckt tål.pen att ingripa till förmån för det till döden dömda amerikanska spionparet Rosenberg. I det telegram Nuschke sänt till påven bedes denne försöka utverka att dödsdomen inte verkställs.

VOLVO

Till Dig som är 7 år

I år ger Volvo en julklapp till alla svenska pojkar och flickor som är födda år 1945. Julklappen är en sagobok som handlar om Ville Volvos äventyr. Den är sänd till 126.138 pojkar och flickor.

Det kan tänkas att vi inte fått tag på alla adresser. Om Du som är född år 1945, inte fått vår sagobok i julklapp, skriv till »Sagoboken Ville Volvo», Box 368 Göteborg 1 och be om ett exemplar. Då kommer sagoboken som nyårsgåva.

Göteborg julafton 1952

VOLVO

HAKAR man fast vid tanken att "ett djurs liv bara är ett fragment av universums totala liv", så kan man i själva verket hamna i ungefär vilka äventyrligheter som helst. Frågar man biologerna hurdant ett djur är byggt, så brukar de svara att det är ändamålsenligt eller rent av planmässigt byggt. I nästan vilken nykter medicinsk eller zoologisk lärobok som man slår upp hittar man ordet planmässighet. Med organismernas planmässighet menar man t. ex. att levern fungerar i harmoni med gallan och saliven i harmoni med magsaften, eller att ögonhåren är till för att skydda ögat. Somliga förklarar den skenbara planmässigheten med att det verkligen finns en plan bakom organismernas byggnad; andra säger att tycket av planmässighet har kommit till på det sättet att det icke funktionsdugliga har avsultit ihjäl eller bitits bort eller på annat sätt förintats i livskampen. Det som står kvar är det funktionsdugliga, och det funktionsdugliga ser planmässigt ut. Från möjligheternas värld har nödvändigheten sovrat fram verkligheten. Nå, ligger det inte, kan man fråga, en planmässighet redan i den sovringen? Och hur får man en planmässighet utan plan och en plan utan någon som tänker ut planen? Denne "någon" som har "planen" — han må ha den "medvetet" eller "omedvetet" — är väl ungefär detsamma som en sorts den biologiska livsåskådningens Gud. Han är i världskroppen, i det universella, vad vår egen "själ" är i vår egen kropp. Livet uppehålls eller uppehåller sig genom det medvetna och genom det omedvetna, och vill man föra in också de omedvetna livsprocesserna inom verkningskretsen för en "själ" — en vill i så fall omedveten själ — så kan det knappast förbjudas. Och vill någon kalla denna själ för Gud, så kan det inte gärna heller förbjudas. En gammal skald talar om "världsrymdens stora förfärande kropp". Skulle denna kropp, som så perfekt tycks uppehålla sig själv, sakna det som våra egna små skröpliga kroppar äger: en "själ" till sin hjälp och sitt komplement? Man kan på den frågan svara varken ja eller nej; alltså inte heller nej. Man kan inte säga nej till en universalsjälshypotes, hypotesen om en "ande" hos "materien", en planmässig tanke i det fysiska förloppet. Om allt som finns är av samma slag, så är det likgiltigt om man kallar detta allt för ande eller materia; det är i så fall bara en skillnad i ord. Men om det finns åtskillnader och olikheter i n o m det universella, så kan man kalla somligt för andligt, tankemässigt, annat för materiellt, kroppsligt.

OCH därmed tillbaka till Aldous Huxley. Hans "Kontrapunkt" var en bok om samtal, och samtalen handlade om tankar. Människorna i boken gick omkring i rummet, rökte, tänkte, pratade, och pratade om vad de tänkte. Nu kan man fråga sig om människor verkligen brukar tala tankar på det sättet; åtskilliga människor kan över huvud taget inte tänka mera komplicerade tankar annat än i ensamhet, och andra finner hela det bytande och bestridande av åsikter som kallas för en intellektuell konversation — eller en "kulturdebatt" — vara något skäligen meningslöst. Man har svårt att föreställa sig att Immanuel Kant då han satt tillsammans med sina vänner om kvällarna vid en flaska Médoc talade om det rena förnuftet, eller att Shakespeare konverserade om Hamlets monolog. Middagar i all ära, men talar man om Hamlets monolog vid en middag, så kommer det lätt så på den. Hos Huxley talade emellertid människorna både om Hamlets monolog och om det rena förnuftet. För all del: de talade på det spiritualistiska sätt och med ett skarpsinne som inte ens de bästa formuleringar kunde dölja. De vederlade med framgång varandras åsikter, och kvar stod, tyckte man då man hade läst boken, just ingenting. Den slutade med att två av de mest nitiska debattörerna, kritikern Burlap och hans vännina Beatrice, satt mitt emot varandra i ett stort, gammaldags badkar och stänkte vatten på varandra. "Sådana hörer himmelriket till", är bokens sista ord.

Men i längden kunde sådant inte vara himmelrike nog för Huxley. Det kunde vara det för den ointellektuelle D. H. Lawrence, men inte för Huxley. Han slutade inte sitt tankeliv med att sitta i ett badkar och mysa. Han fortsatte. Det visade sig att det inte bara var för ro skull som han hade hängt ut åsikter till torks i "Kontrapunkt". Han ville se vilken av dem som var den bästa, om någon var den bästa, om någon ens var bra. Kanske blev det så att han, utan att riktigt göra klart för sig hur det gick till, kom att operera med just den tanke som han hade låtit sin gamle biolog i boken, lord Edward, omfatta: "Ett djurs liv är ingenting annat än ett fragment av hela universums liv." Det är biologi; när inte många år hade gått hade Huxley förvandlat biologin till buddism och buddismen till en sorts allmän mystik, bygd på en liknande tes: En människas själ är bara ett fragment av universums själ. Han lade fram sin lära i många böcker, bl. a. den år 1946 utgivna essäboken och antologin "Den oförgängliga filosofin". Den är först nu utgiven på svenska, och naturligtvis är den en läsvärd bok; för alla dem som inte på förhand vet hur allting är beskaffat och inte beskaffat. Över huvud taget ska man kanske inte hela tiden som man sitter och läser en bok av denna art fråga sig: Är det så? Man ska fråga sig: Hur kommer det sig att en intelligent man har kommit till den slutsatsen att det är så?

Det är egentligen inte Gud som Huxley talar om; det är gudomen eller det gudomliga. Sällsvilda kan han liksom buddisterna lika gärna kallas för ateist som för troende. Gudomen eller det gudomliga är för honom tingens väsen, tingens princip, världsskapprens ande. Han kallar den helt enkelt för "den gudomliga Realiteten". Vad det gäller för människan är att förstå och komma i kontakt med den gudomliga realiteten, och hon kan det därigenom att hon i sin egen själ är beslåktad med den gudomliga realiteten. Släktskapen är oftast dold för henne, och likheten är försvunnen, gömd bland skräp och synd. Man får fram den igen på två sätt: genom att vara renhjärtad och genom att vara i anden fattig, varmed tydligen menas att vara enkel, uppriktig, sann, naiv utan dumhet, god utan ansträngning. Kan man det, så öppnas ens ögon och ena hjärta och man förnimmer den gudomliga realiteten; man blir världshjärtat slå och förstår världsplanen.

DETTA är ju inte precis tankar att "recensera". Då kan man lika gärna recensera Buddha eller Mäster Eckehart. Somliga av Huxleys argument är mångtusenåriga, andra är åtminstone hundraåriga. Men så har han lagt till ett nytt argument, ett från 1900-talet. Det kan man kanske recensera.

Huxley talar i detta nya argument om vad som inom den s. k. parapsykologin kallas för telekinetiska fenomen och varmed menas förmåls skenbart orsaklösa förflyttning i vissa personers närvaro. Sådant läser ju underligt, men man tycks vara nödsakad att tro på det. Fenomenen har alltid kallats "telekinetiska", vilket helt enkelt betyder rörelser på avstånd, men den amerikanske parapsykologen Rhine, som har studerat dem laboratoriemässigt, kallar dem psykokinetiska, rörelser av psykisk orsak. Man kan enligt denna terminologi få en tärning att pulla på ett visst sätt av samma skäl som man kan få sin arm att röra sig på ett visst sätt: genom tankens inflytande. Huxley tar fasta på Rhines åsikt och resonerar nu så att om människoanden kan röra ett fysiskt föremål, så ska världsanden kunna röra ett fysiskt universum och kanske t. o. m. ha skapat det.

Det är nu kanske en djärv slutsats. De parapsykologiska resultaten är mycket viktiga, men förklarade är de ingalunda, och hur det kommer sig att tärningarna rör sig hos professor Rhine och att tallriksarna på sin tid i Sverige rörde sig hos det medium som Poul Bjerre har studerat i boken "Fallet Karin" vet man ingenting, inte det minsta, om. Följaktligen vet man inte om man ska kalla orsaken för psykisk eller för något annat. Den fjärrverkan som det tydligen är fråga om kan ju vara fysisk, liksom fjärrverkan i en radioapparat är fysisk.

Ett litet stöd för tanken på den gudomliga realiteten faller därmed bort. Men Huxley har mångt kvar.

OLLE HOLMBERG

Är det sant?

att KJELLBERGS KAPPOR, Västerlånggatan 6, fr. o. m. i dag kl. 1/2 9 realiserar fullt moderna kappor i alla storlekar och av högsta kvalitet

till bottenpriser

69.-, 79.-, 89.-, 99.- etc.

Ja, det är sant!

Annons

Ni har glömt hur Er kostym såg ut som ny. Saltsjöbadstvätten gör den som ny igen. Ring om hämtning 19 02 80.

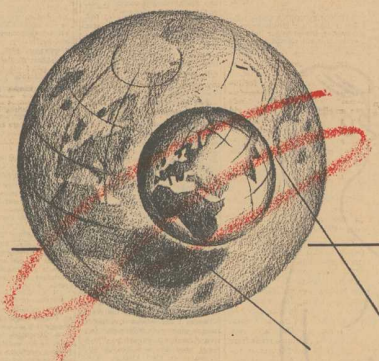

Världen har krympt

Daniel Vikbolt ENGLAND

Sven Ahman USA

Victor Vinde FRANKRIKE

Sv. Järborg FINSKLAND

Agne Hamrin ITALIEN

Ingemar Wirselius SCHWEIZ

Det kalla kriget rasar med oförminskad häftighet och berör alla länder — även Sverige. Ingen vaken, ansvarskännande svensk kan underlåta att följa med en utveckling, som kan bli avgörande för hela mänsklighetens öde. Det må gälla de militära operationerna i Korea eller de politiska överläggningarna i FN, oljekrisen i Mellersta Östern eller Västsysslandets ekonomiska framåtskridande — allt inverkar förr eller senare även på vår egen ställning.

Världen har krympt och teknisk är det lättare än någonsin att hålla den lösande allmänheten underdirätt om vad som sker. Att komma i telefon- eller telegramkontakt med snart sagt vilken huvudstad som helst är några minuters verk. Men samtidigt har anspråken på sovring och överblick skärpts.

Dagens Nyheters korrespondentstab av högsta internationella klass och dess speciellt utsända medarbetare borgar för att tidningen kan ge sina läsare en allsidig, saklig information. Deras rapporter är ofärgade av propaganda och önsketänkande, utformade med hänsyn till de svenska läsarnas behov. Korrespondenterna bildar kärnan i Dagens Nyheters utrikestjänst. Denna kompletteras av världens tre främsta nyhetsbyråer, United Press, Associated Press och Reuters via TT, samt den engelska världstidningen Daily Telegraphs hela nyhetsmaterial. Ingen svensk tidning kan uppvisa någon motsvarighet.

Följ världshändelserna i

överallt — — — — DAGENS NYHETER — — —

Sveriges STÖRSTA *tidning*

PRENUMERERA!

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.